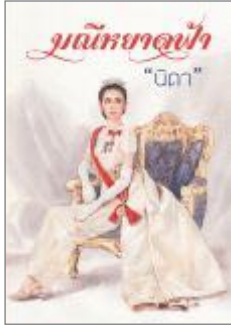

มณีหยาดฟ้า

“บิดา”

นวนิยายแปล

มณีหยาดฟ้า • นิดา

ลงตีพิมพ์ในนิตยสารขวัญเรือน

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์หมึกจีน, มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิตติ

ราคา : ๓๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

Deveraux, Jude.

มณีหยาดฟ้า.--The Princess.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๑.

๕๕๖ หน้า.

๑. นวนิยายอเมริกัน. I. นิดา, ผู้แปล II. ชื่อเรื่อง.

๘๑๓.๕๕

ISBN 978-974-253-655-8

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุทธิธรรมา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘มณีหยาดฟ้า’ แค่อ่านชื่อเรื่องก็คงจะพอเอาได้ว่า ต้องเป็นนิยายรักอย่างแน่นนอน และนางเอกของเรื่องต้องมีรูปโฉมที่งามที่สุดราวกับหยาดฟ้ามาดินที่เดียว เจ้าหญิงอริยา แห่งแลนโคเนียคือเธอผู้นั้น ส่วนหนุ่มรูปงามที่จะมาพิชิตหัวใจของเธอก็คือ เรือโท ที.เจ. มอนตโกเมอรี แห่งรัฐนาวิสรัฐฯ ผู้อาจ หัวหาญ

เรื่องราวความรักอันแสนโรแมนติกระหว่างพระ-นางคู่นี้ โลดโผน พิสดาร และมีความสุขสนานน่าติดตามตลอดเรื่อง ทั้งจากฝีมือการประพันธ์ของ Jude Deveraux กับการแปลของนักแปลชั้นครู “นิดา” ซึ่งถ้อยคำสำนวน คำเปรยคำเปรียบต่างๆ ล้วนให้ภาพและอารมณ์ตามท้องเรื่องอย่างยอดเยี่ยม นอกจากนี้ ด้วยความสามารถของผู้เขียนทำให้เรื่องนี้มีคุณค่าเกินกว่าจะเป็นแค่นิยาย ‘พ่อแฉ่งแม่อ่อน’ อีกด้วย เพราะหากอ่านอย่างพิจารณาจะเห็นว่า เหตุการณ์สมมุติต่างๆ รวมทั้งความคิดความอ่านของตัวละคร สะท้อนสภาพวัฒนธรรม วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ การเมือง การปกครอง อย่างเป็นสากลหลายแง่มุม ให้แง่คิดและแง่ใยเกี่ยวกับชาติมหาอำนาจอย่างอเมริกาหลายประการ เป็นต้น

ดังนั้น หากอ่าน ‘มณีหยาดฟ้า’ เพื่อความบันเทิง ท่านก็จะได้รับความเพลิดเพลินสมปรารถนา แต่หากอ่านเพื่อดูความเป็นไปของชีวิตและของโลก ท่านก็จะได้เห็นโลกใบใหญ่ใบใหม่อีกหนึ่งใบ แล้วท้ายที่สุดท่านก็จะหลงรักนิยายเรื่องนี้ โดยไม่รู้ตัว

มณีนหยาตฟ้า

นิตา

๑

“ศิษย์เวสต์-ฟลอริดา” ๑๙๔๒

ที.เจ. มอนตโกเมอรียึดขาทั้งสองข้างเหยียดไปตามความยาวของลำเรือยนต์เล็ก ๆ พักขาข้างที่เจ็บไว้ข้าง ๆ ที่บกล่องที่กองอยู่แถว ๆ นั้น เขาเป็นชายหนุ่มที่เป็นผลผลิตของสายโลหิตที่ดำรงความงามสง่าไว้ได้ในทุกชั่วอายุคน

แม้ว่าผมมีค่าสินไหมจะถูกตัดสินเกรียนตามระเบียบของรัฐบาลวิ แต่ฉันก็มิได้ทำให้ใบหน้าของเขาขาดความหล่อเหลาคมสันลงแม้แต่น้อย ดวงตาสีฟ้าเป็นประกายกระจ่าง ริมฝีปากที่อาจจะเย็นชาเหมือนหินอ่อน หรือร้อนรุ่มหรืออ่อนหวานนุ่มนวล ก็ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของเจ้าของ ถึงอย่างไรมันก็เป็นริมฝีปากที่งามได้รูปอย่างที่สุดอยู่แล้ว เสริมเสน่ห์หน้าชมด้วยรอยผ้าเล็ก ๆ ที่ปลายคาง

จมูกของเขานั้นแล้ว... ถ้าแม้ว่ามันอยู่ในใบหน้าของเจ้าของที่มีร่างกายต่ำเตี้ยปราศจากความสง่างามเช่นเขาแม่แต่นิดเดียว มันก็จะกลายเป็นจมูกที่มีขนาดใหญ่เกินสมควรไปทีเดียวละ

คุณแม่เอ่ยเรื่องจมูกของที.เจ.กับใคร ๆ ว่า นี่แหละคือจมูกของสายสกุล ‘มอนตโกเมอรี’ อย่างแท้จริงทีเดียว เป็นของขวัญที่สวรรค์ประทานให้แก่ผู้สืบสายโลหิตของสกุลนี้โดยถ้วนหน้าเพื่อให้เป็นเกราะกำบังใบหน้าอันแสนหล่อของพวกเขาให้พ้นจากกำปั้นของศัตรู ผู้ซึ่งไม่อาจทนได้กับความดั่งตืดถือดีของพวกที่สืบสายโลหิตสกุลนี้มาทุกชั่วคน...

“ถึงยังไงเราก็ว่ามันไม่เข้าทำจนนิดเดียว...” บิล ฟราเซียร์พูดขึ้นในขณะที่เขาก็้มลงมองเครื่องยนต์อย่างพิถีพิถันที่ บิลกับที.เจ.เป็นสองสหายคู่หูที่มีรูปร่างหน้าตา รวมทั้งบุคลิกลักษณะอื่น ๆ ตรงข้ามกันเหมือนหน้ามือกับหลังมือ

บิลเตี้ยกว่าเพื่อนรักของเขาถึงหกนิ้ว ผมเริ่มบางลงทั้ง ๆ ที่มีอายุยังไม่ถึง

ยี่สิบห้าปี รูปร่างหนาที่บ้ำล้าต้อเหมือนเสาคอนกรีต แต่บิลรักใคร่ชื่นชมสหายรูปหล่อของเขายิ่งนักเพราะไม่ว่าที.เจ.จะเดินไปทางไหน พวกสาว ๆ สวย ๆ ก็จักพากันชมตขม้อยตาให้เขากันเป็นแถว

ก็หนึ่งในจำนวนสาวเหล่านั้นแหละที่บิลแต่งงานด้วยเมื่อหกเดือนที่แล้วมานี้เอง...

ที.เจ.ไม่สนใจจะตอบโต้คำพูดของสหาย เขายกแขนขึ้นหนุนศีรษะแล้วหลับตาลงช้า ๆ จมูกสูดกลิ่นเกลืออันบริสุทธิ์จากท้องทะเลและสายลมที่พัดมาเพียงอ่อน ๆ

เพียงแค่นี้ก็ทำให้เขารู้สึกเหมือนขึ้นสวรรค์ หูไม่ต้องอ้อไปด้วยเสียงเครื่องยนตร์ และจมูกก็ไม่ต้องทนสูดกลิ่นน้ำมันเครื่องที่น่าสะอิดสะเอียน...ไม่ต้องรับผิดชอบในการดูแลปกครองผู้ใต้บังคับบัญชา ไม่ต้องคอยตอบคำถามนำรำคาญของเหล่าผู้มีตำแหน่งและยศสูงกว่า ไม่ต้อง...

“ให้ตายสิวะที.เจ. ถ้าเราเป็นหนุ่มโสดที่ยังหล่อเหลาอย่างนาย เราจะไม่ยอมเสียเวลาไปกับไอ้ท้องทะเลบ้า ๆ นี่เป็นอันขาด...” เสียงบิลดังขึ้นอีก “อย่างน้อย ๆ ก็ต้องไปตะลุยถนนคูวัลให้ข้าปอด...หาความสุขให้ชีวิตเสียให้เต็มคราบในวันหยุดแบบนี้...”

เขาส่ายศีรษะอย่างเอือมระอาเมื่อมองดูเพื่อนผู้นอนนิ่งไม่พูดไม่จา

“ไม่เข้าใจเลย...ไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าทำไมถึงมีไอ้คนบ้องตื้นคิดอยากไปเที่ยวตามเกาะแก่งที่พระเจ้าลืมนว่ามีอยู่ในโลกแบบนี้...”

ที.เจ.ลืมตาข้างเดียวแล้วหิว้มองบิลอย่างขื่น ๆ แต่แล้วเขาก็หันกลับไปมองท้องทะเลเว้งว่างข้ามไปจนเห็นเกาะแก่งเล็ก ๆ น้อย ๆ “ที่พระเจ้าลืมนไปแล้วว่ามีอยู่ในโลก” ตามมาจาก่อนแคะของบิล

เขาไม่อาจอธิบายให้เพื่อนรักฟังถึงความรู้สึกแปลก ๆ ที่เกิดขึ้นกับบิล ผู้ที่เขา รู้ว่าเป็นเด็กที่เกิดและเติบโตมาในเมืองใหญ่ ตรงกันข้ามกับเขา ผู้มีถิ่นกำเนิดที่รัฐเมนอันสงบเงียบ ห่างไกลจากแสงสีวิทยาศาสตร์ เสียงเครื่องยนตร์และเสียงพูดจาเอะอะโวยวาย

แต่จะด้วยเหตุใดก็บอกไม่ถูกที.เจ.หลงรักทะเลมาแต่เล็กแต่น้อย เมื่ออายุ

ครบสิบหกปี เพื่อน ๆ ร่วมรุ่นได้รับรถยนต์มือสองคันแรกจากพ่อแม่ แต่ที่.เจ.กลับได้รับเรือใบลำเล็ก ๆ พ่ออายุสิบแปดเขาก็ท่องเที่ยวไปตามลำพังคนเดียวถึงสามวันสามคืน ตอนนั้นเขาฝันถึงการที่จะได้เดินเรือไปทั่วทุกมหาสมุทรในโลก...

แต่ยังไม่ทันที่ความฝันของเขาจะได้สานต่อเป็นความจริง สงครามโลกครั้งที่สองก็อุบัติขึ้นโดยไม่มีใครคาดฝัน ด้วยการที่กองทัพญี่ปุ่นโจมตีเพิร์ล ฮาร์เบอร์ทางอากาศและทางทะเลอย่างดุเดือดรุนแรงจนโลกตะลึง...

“เฮ้...ใจลอยไปถึงไหนนะ...” เสียงบิลร้องลั่นพลางหัวเราะ “อย่าเพิ่งหนีไปจากโลกสนุก ๆ ในนี้เลยนะ ว่าแต่ถ้าถ้านายจะอยู่ที่เกาะเน่ ๆ ละก็...ตรวจดูเสียให้แน่ใจนะว่ามีอาหารสำรองไปพอ เรามอง ๆ ดูน่ากลัวว่านายจะอดตายกลางทะเล ยิ่งไงก็ไม่รู้ ดอลลี่ยังว่าว่านายนะผอมจนเหลือแต่ก้างอยู่แล้ว”

ที่.เจ.ยิ้มเมื่อนึกถึงดอลลี่ เด็กสาวร่างเล็กสวยกระจ่มกระจิม ผู้เป็นภรรยาของสหายรัก

“พอน่า...บอกดอลลี่ว่าไม่ต้องห่วง” เขาบอกแล้วหลับตาลงเสีย คนเมืองใหญ่ไม่มีวันรู้หรอกว่าการปิกนิกที่เกาะร้างกลางมหาสมุทรด้วยอาหารน้อยนิดเพียงเพื่อยังชีพนั้น มันให้รสชาติที่พิเศษเสียกว่าการเข้าไปนั่งดินเนอร์ในโรงแรมหรู ๆ ลึกร้อยลึกพันเท่า

ก่อนเดินทาง ที่.เจ.เตรียมเครื่องตกปลาทั้งข้องและสวิงมาพร้อมพริก พร้อมทั้งหม้อสองใบ ผักสดอีกหนึ่งกล่องใหญ่ หมายความว่าจะใช้ชีวิตอย่างพระราชาน้อยก็สักสามสี่วัน สำนึกถึงความสงบและปลอดภัยจากปัญหาภาระใด ๆ ทำให้เขาปลาบปลี่มใจจนแทบจะร้องตะโกนออกมาดัง ๆ ที่เดียว

บิลหัวเราะ...สีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสของเขาทำให้ใบหน้าเรียบ ๆ น่าดูขึ้นเป็นอันมาก บิลเป็นคนที่มีมองดูไม่เด่นโตดออกมาจากกลุ่มชาวบ้านในท้องถิ่นเลยแม้แต่น้อย ถ้าทำงานเป็นจารบุรุษเขาจะไปได้ไกล เพราะบุคลิกลักษณะอันเรียบง่ายจนคนไม่สังเกตเช่นนี้เอง

“นั่นก็ตามใจ จะเอาถังนี้กับ...แต่ถึงยังไงเราก็กังคิดว่านายบ้องตื่นอยู่นั่นเองที่.เจ. อ้อ อย่าลืมล่ะว่าผู้การต้องการพบนายบ่ายวันจันทร์ที่จะถึงนี้ อย่าไปมัวเถลไถลวุ่นวายน้ำแข่งกับปลาโลมาอยู่ละ แล้วเราจะมารับที่ท่าเองจำไว้...”

บิลทำท่าจะหยุดพูด แต่เขาก็นึกอะไรขึ้นมาได้ จึงหันกลับมาสั่งเสียต้อไป อีกสองสามประโยค

“เฮ้ ลืมตาขึ้นมาพูดกันก่อนซีโว้ย...ดอลลี่เขาสั่งมาอีกนะว่าถ้านายไม่สาบานว่าจะยอมทาครีมกันแดด ให้โทรศัพท์บอกเขา เขาจะมาจัดการทำให้เองเชียว...เห็นไหมว่าเมียเราเป็นห่วงนายขนาดไหน...” เขาส่ายศีรษะไปมาซ้ำๆ “ให้ตาย ยายตุ๊กตานี้ยุ่งฉิบหาย...บางทีเราก็นึกอยากหนีไปทะเลกับนายเหมือนกัน แต่คิดอีกทีไปแอบหาที่ซุกหัวนอนที่ไหนสักสองคืน แล้วก็หาอิฐหนูหน้าแจ่มๆ ไปกกสักสอง...หรือสามคนก็ยังไม่สบาย...”

ที.เจ.ลืมตาโผล่อย่างตลกอกตลกใจ

“เฮ้ย ขอเสียที เลิกพูดเรื่องผู้หญิงได้ไหม...เราจะเขียนตายอยู่รอมร่อแล้วเอาเรื่องอื่นมั่ง...”

บิลหัวเราะก๊าก

“ทำไม...เกิดคิดถึงยาย ‘คลีนสวาท’ ขึ้นมาละซี ก็ทำไมถึงหนีเปิดเขามาแบบนี้ล่ะ ใครๆก็เห็นว่ายายนั่นอยากแต่งงานกับนายจนตัวลั่น...ที่จริงเขาสวยดีเหมือนกันนา...”

“เฮ้...มองไปในนซี จะถึงเกาะที่เราหมายตาไว้แล้วละ...” ที.เจ.ชี้มือชี้ไม้ไปข้างหน้า ไม่สนใจใยดีกับคำพูดของสหายรัก

บิลทำหน้าเปื้อนๆ

“มันก็โอ้เหมือนกันแหละว่า...ไม่ว่าเกาะไหนๆ แถวนั้นก็ไม่เห็นมีสาระอะไรร้างเหมือนหลุมศพ แล้วยังอยากจะไปอยู่ แต่ก็ดีเหมือนกันนะ ไปอยู่เกาะเสียสักพัก พอกลับมาจะได้รู้สึกเหมือนขึ้นสวรรค์ จะได้มีไฟทำงานได้กระฉับกระเฉงขึ้นอีกหน่อย...”

ที.เจ.ยิ้มให้ว่าหะอันน่าที่งั้น บิลไม่เคยคิดอะไรตรงกับเขาเลย สำหรับเขาแล้ว ความสงบเงียบและโดดเดี่ยวปราศจากความกังวลใจกายต่างหากที่เป็นสวรรค์ ไม่มีอะไรที่เขาจะพอใจมากไปกว่าความสุขอย่างสันติ สายลม แสงแดด มีปลาและกุ้งสดๆ เป็นอาหารทุกมื้อที่หิว

“เฮ้ย เบาเครื่องหน่อย...” เขาร้องตะโกนอย่างตลกใจเมื่อรู้สึกว่าจะท้องเรือ

สัมผัสกับพื้นทราย “จะเกยหาดอยู่รอมร่อแล้วไหมล่ะ...”

บิลทำตามอย่างว่าง่าย เขาดับเครื่องยนต์ตรงบริเวณน้ำตื้น ที.เจ.ยึดร่างสูงกว่าหกฟุตของเขาลุกขึ้นแล้วกระโดดจากเรือลงไปในน้ำแค่เข้า รองเท้าบู๊ทของรัฐมนตรีหนักอึ้งทำให้ก้าวเดินลำบาก เขาถอนใจครั้งหนึ่ง แทบจะทนรอให้บิลขับเรือกลับไปเสียโดยเร็วไม่ได้เพื่อที่เขาจะได้ถอดเครื่องแบบทุกชิ้นโยนทิ้งไว้ในเรือตามสบาย

“โอกาสสุดท้าย เพื่อนรัก...” บิลทำหน้าเศร้า แล้วส่งกล่องกระดาษและลังบรรจุอาหารและของใช้จำเป็นให้ที.เจ.ทีละกล่อง “ยังเปลี่ยนใจได้นะไว้วัย กลับไปเมากันให้ซ้ำปอดบวมปกติกว่าน่า...”

ที.เจ.หัวเราะ ริมฝีปากสีสดเผยให้เห็นแนวฟันขาวเรียบ รอยบุ่มที่คางกลดลีกลงไปอีกเล็กน้อย

“ขอบใจในความหวังดี...” เขาว่า “บอกดอลลี่ด้วยว่าเราสาบานว่าจะทาศรีมกันแดดแล้วก็จะสวาปามให้อ้วนล่ำเหมือนนายเชียว...”

เขารับกล่องใบที่สาม เดินสวบๆ ไปวางมันลงบนทราย

“บอกยังงี้ก็เป็นห่วงอยู่ดีแหละ...” บิลพูดอุบอิบ “คอยดูนะ พอนายกลับไปถึงบก เจ้าหล่อนจะต้องมีรายชื่อผู้หญิงสวยๆ อย่างน้อยก็สักสองโหล รอไว้ให้เลือก...”

“ตกลง...คิดว่าจะพอถึงเวลานั้นจะรับอยู่นะ...” ที.เจ.หัวเราะ “เข้าไปเสียทีสิ น่ากลัวฝนจะตกก็ 모르...” เขาแทบจะสะกดกลืนความกระหายไว้ไม่อยู่ในน้ำเสียง

“ไม่ต้องไ้...” บิลพูดเสียงจุ่นๆ “จะรีบไล่เราให้ไปเสียให้พ้นหูพ้นตานะไม่ว่า...แล้ววันอาทิตย์จะมารับนะไว้วัย เตรียมตัวไว้...”

“โอ๊ะ ขอเป็นอาทิตย์ค่าๆ ได้ไหม...” ที.เจ.ตอรอง

“ตกลงค่าก็ค่า...ดีเหมือนกันไปเสียให้พ้นๆ หน้ายาดอลลี่มั่ง ไม่งั้นเอาแต่ครวญหานายไม่เว้นแต่ละวัน...”

ที.เจ.หัวเราะลั่น

“ใจกว้างดีนี่หว่า...เป็นอันว่าเราเปลี่ยนใจ นายอยู่เสียที่เกาะนี้ก็แล้วกัน เราจะไปอยู่ให้ดอลลี่ขึ้นใจสักสองสามวันดีกว่า...”

“อย่าพูดเล่นน่า ยิ่งใจไม่ได้อยู่...” หน้าตายิ้มแย้มของบิลสลดวูบลงทันทีที่คิดถึงภรรยาสุดที่รัก เขาเป็นห่วงอยู่เสมอว่าดอลลี่จะเห็นหนุ่มหล่อคนอื่น ๆ ดีไปกว่าเขา ทั้งนี้ย่อมยกเว้นที.เจ. มอนตโกเมอรีไว้เสียคนหนึ่งอย่างแน่นอน เพราะนอกจากจะเป็นเพื่อนรักคู่ยากของเขาแล้ว ที.เจ.ยังเป็นผู้แนะนำให้เขาได้รู้จักและรักกับดอลลี่จนได้แต่งงานกันมาจนถึงทุกวันนี้

สีหน้าของสหายทำให้ที.เจ.อดหัวเราะไม่ได้

“เอ้า ไปได้แล้ว...อย่าใจลอยคิดถึงดอลลี่จนหลงทางล่ะ...”

เรียวยนต์ลำเล็กแล่นตั้งออกสู่บริเวณน้ำลึก ไม่ช้าก็เลี้ยวหายไปจากชายหาดที่ที.เจ.ยืนมองตามไปจนลับตา

ชายหนุ่มอ้าแขนออกสุดลำแล้วสูดลมหายใจยาวสองสามครั้งด้วยความรู้สึกปลอดโปร่ง ลมทะเลโชยฉ่ำ เสียงสนสายกิ่งใบอยู่บนฝั่งที่มองเห็นในระยะใกล้ทำให้เขารู้สึกเหมือนได้กลับมายังบ้านเก่าอันแสนสุขอีกครั้ง

อีกสองสามนาที่จากนั้น รัฐนาวิกิหนุ่มก็หอบสมบัติพะรุงพะรังเต็มอ้อมแขนเดินไปตามชายหาดอันสงบและเว้งว่างมุ่งหน้าไปทางทิศเหนือ...

เมื่อสักปีที่แล้ว ทางกรมได้ส่งตัวเขามาประจำอยู่ที่ฐานทัพ ‘คีย์เวสต์’ เพื่อทำหน้าที่ควบคุมการซ่อมแซมเรือรบ เขาเคยส่องกล้องมองดูเกาะเล็กๆ เกาะน้อย่างติดอกติดใจ แน่ใจว่านี่คือเกาะสวรรค์ที่เขาแสวงหา แต่จนแล้วจนรอดก็หาเวลาและโอกาสที่เหมาะสมเช่นนี้ไม่ได้

ที.เจ.ถอดเสื้อเชิ้ตออก ดึงมีดเดินป่าออกมาถือไว้กระชับแล้วมุ่งหน้าขึ้นไปบนฝั่งหมายใจจะไปให้ถึงบ่อน้ำจืดซึ่งแน่ใจว่าจะต้องมีอยู่กลางๆ เกาะ ไม่ไกลจนเกินไปนัก เพราะบริเวณเกาะนี้ไม่ได้ใหญ่โตอะไรหนักหนา

แต่เขาคิดผิดถนัด เพราะเสียเวลาในการเดินบุกป่าฝ่าดงนานกว่าสี่ชั่วโมง อีกทั้งต้องใช้มีดช่วยกางทางที่รกเรื้อราวกับป่าดงดิบ ดอลลี่พูดถูกที่ว่าเขามองจนเหลือแต่ก้าง น้ำหนักของเขาลดลงไปกว่าสองกิโลกรัมหลังจากออกมาจากโรงพยาบาลที่เข้ารักษาบาดแผลจากการถูกไฟลวก แผลเป็นยังเป็นสีชมพูอยู่ด้วยซ้ำ ร็วแรงที่เคยแข็งแรงก็กลับถอยถดหายไปเป็นอันมาก และจะคันยับ ๆ เมื่อเหงื่อซึมอยู่ตลอดเวลาเช่นนั้น

ชายหนุ่มหยุดยืนหอบแฮกๆ ด้วยความเหน็ดเหนื่อย แล้วมองไปรอบๆ ตัวอย่างต้นเต็น ตรงที่ที่เขายืนอยู่นั้นมีปาล์มรอบบอยู่สามด้าน แต่ตรงหน้าคือธารน้ำจืดและที่ว่างที่กว้างขวางพอที่เขาจะจัดการกางกระโจมออกเป็นที่พักพิงได้อย่างสบาย ลำธารสายนั้นไหลเลยเข้าไปในป่า เขายังไม่อาจรู้ได้ว่าต้นน้ำอยู่ตรงไหน

ที.เจ.ยกท่อนแขนขึ้นปาดเหงื่อที่ใบหน้า แล้วหมุนตัวกลับเดินดุ่มไปยังทางเล็ก ๆ ที่เขาแหวกกิ่งไม้พาดตัวมาจนถึงจุดนี้ เส้นทางนั้นเลี้ยวคดเคี้ยวไปมาถึงสองช่วงยังคงมีกิ่งไม้และไม้พุ่มระกระกะอยู่หนาดตา พอถึงที่ที่เหมาะสม ก็หาทางเดินกลับไปยังบริเวณริมลำธารที่หมายตาไว้ โดยมุดไปได้กึ่งไม้อีกทางหนึ่ง

ที่ท่าเช่นนี้ก็เพื่อพรางไม่ให้ใครตามมารบกวนในเวลาที่เขาต้องการพักผ่อน อยู่ตามลำพัง...

จนใกล้ค่ำ เขาก็จัดการกับที่ทางได้เรียบร้อย จัดวางกล่องอาหารและเครื่องครัวไว้อย่างเป็นระเบียบ เตรียมที่สำหรับก่อกองไฟไว้ต้มหรือย่างปลาเสียอย่างดิบดี จากนั้นเขาก็ถอดเสื้อผ้าเหลือแต่กางเกงขาสั้นกับมิดที่เหน็บอยู่กับเข็มขัด คั่วสวิงที่เตรียมมาติดมือไปด้วย

พอถึงชายหาดก็ถอดรองเท้าออก เดินลุยลงไปบนทะเลที่น้ำยังอุ่นสบายติดกับทะเลที่รัฐเมน ซึ่งน้ำเย็นเฉียบทั้งปีทั้งชาติ

“ต้องประกาศให้โลกรู้ว่ามีเกาะที่น่าอยู่ที่สุดในโลกอยู่ที่นี้เอง...” เขาร้องออกมาดังๆ แล้วลุยลงไปเรื่อยๆ จนน้ำลึกถึงช่วงอก จึงว่ายน้ำลิกออกไปอีกแล้วเริ่มดำน้ำดิ่งลงไปอย่างช้าๆ ลึกครู่ก็พบซากเรือลำเล็ก ๆ ที่ผู้พังจนไม่เหลือชิ้นดีจมอยู่ น้ำตรงนั้นไม่ใสนักแต่ก็สามารถมองเห็นเงาของตัวเองเมื่อมอย

ที.เจ.เหวี่ยงสวิงลงไปตรงรูเล็ก ๆ ใกล้ซากเรือ กดลงไปสักอึดใจแล้วถอนออกทันใดนั้น กุ้งทะเลสี่ตัวก็ติดร่างแหขึ้นมาอย่างง่ายดาย แต่กว่าเขาจะว่ายกลับมาถึงฝั่ง ตัวหนึ่งก็หลุดลงน้ำไป เคราะห์ดีที่เขาจับเจ้าสามตัวที่เหลือไว้ได้อย่างหวุดหวิด พามันกลับมาที่กระโจมได้อย่างสะดวกตาย

เขาจัดการตีไฟต้มน้ำ แล้วใช้เหล็กแหลมแทงหลังกุ้งทั้งสามตัวก่อนจะหย่อนมันลงไปบนน้ำเดือด กุ้งที่จับมาได้นั้นไม่เหมือนกับกุ้งที่เคยเห็นตามตลาดหรือร้านอาหาร ขนาดของมันไม่ใหญ่นักเปลือกหนาเป็นจุดๆ เมื่อต้มสุกเปลือกนั้นก็กลาย

เป็นสีแดงจ๋านำรับประทานเหมือนกัน...

สักชั่วโมงจากนั้น ที.เจ.ก็โยนเปลือกกุ้งทั้งหมดลงไปในลำธาร ล้างมือเสร็จเรียบร้อยในลำธารนั้นเช่นเดียวกัน จากนั้นจึงเดินย่ำไปยังเปลตาข่ายที่ผูกไว้ระหว่างต้นไม้ใหญ่สองต้นขนาดกำลังพอดี อากาศกำลังสบาย มีลมอ่อนๆพัดโชยตลอดเวลา เสียงน้ำในลำธารไหลเบาๆกระทบหินที่เป็นเกาะแก่งเล็ก ๆ

ชายหนุ่มหรือนัยน์ตาลงทีละน้อย ท้องอืดกำลังดี ลมหายใจผ่อนเข้าออกช้าๆตามสบาย เป็นครั้งแรกตั้งแต่จากบ้านเกิดมาที่ที.เจ.รู้สึกถึงความสงบสันตอันลึกซึ้งอย่างยิ่งยวด...

ด้วยความรู้สึกอันอึดอึมอึมเกินจะบรรยายได้ถูกถ่วงนั่นเอง ชายหนุ่มก็หลับสนิท เป็นนิทรารมณ์ที่นานเนิ่นและลึกล้ำจนฝัน หากเป็นฝันที่สวยงามยิ่งนัก ถึงป่าเขาลำเนาไพรและกึ่งทะเลเปลือกสีแดงสดใส

นับเป็นคืนแรกหลังจากได้รับบาดเจ็บจากถูกไฟลวก ที่เขาไม่สะดุ้งตื่นกลางดึกเพราะเฝ้าแต่ฝันถึงกองเพลิงที่คุ้โพลงแลบเลียอยู่รอบกาย!

จนตะวันลำแรกส่งแสงสวยงาม ที.เจ.จึงลืมตาขึ้นครั้งหนึ่ง แต่แล้วก็กลับงีบหลับต่อไปอย่างแสนสบาย จิตสำนึกที่ลึกลับบอกให้รู้ว่าเขาจะต้องตื่นขึ้นมาพบพยาบาลผู้สวมเครื่องแบบลงแปงแข็งปักยืนอยู่หน้าเตียงพร้อมด้วยถาดอาหารนำเบือในมือเมื่อเวลาตีห้า แล้วถามเขาว่า...เขานี้รู้สึกยังไงบ้างคะ...

ที.เจ.ยิ้มทั้งหลับแล้วฝันต่อไปว่าเขากำลังย่างปลาทางเหลืองอยู่บนตะแกรง มันใกล้จะสุกแล้ว ส่งกลิ่นหอมยวนน้ำลาย...

เมื่อเสียงป็นดังขึ้นนั้น ที.เจ.ตกอยู่ในความหลับลึกจนไม่ได้ยินอะไรเลยหรืออาจจะแว่วเข้าไปในโสตประสาทบ้าง เขาก็ฝันไปเสียว่าเขาอยู่ในที่ปลอดภัย ซึ่งเสียงป็นไม่อาจทำอันตรายเขาได้เลย

แต่ในทันใดเขาก็สะดุ้งตื่นผวาลุกขึ้นนั่งตัวตรงโดยอัตโนมัติ!

มีบางสิ่งบางอย่างผิดปกติไปเสียแล้ว...ที.เจ.ทำท่าเหียวหูฟังความสงบเงียบที่โรยตัวอยู่โดยรอบ

ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย...แต่มันต้องมีอะไรผิดปกติไปแน่ๆ...เขาย้ำกับตัวเองแล้วกระโดดลงจากเปล ไม่สนใจกับความเจ็บแปลบของร่างกายข้างซ้ายที่แผลเป็น

ยังไม่ตกสะเก็ด ตรงไปใส่รองเท้าผูกเชือกอย่างรวดเร็วที่สุด เหน็บมีดเดินป่ากับเข็มขัดตามเคยแล้วหยิบปืนไรเฟิลมาถือไว้กระชับ...

จนกระทั่งมุดป่าออกมาถึงชายหาดแล้ว ก็ยังไม่มีเสียงหรือการเคลื่อนไหวใดๆ ให้ผิดสังเกต ที.เจ.ยิ้มกับตัวเองอย่างขบขัน “บ้าจัง...ฝันไปแท้ๆ...”

เขาหมุนตัวกลับ ทำท่าจะเดินกลับขึ้นไปบนฝั่ง แต่ยังไม่ทันจะก้าวขา เสียงปืนก็ดังขึ้นอีกชุดหนึ่ง!

ที.เจ.ก้มตัวต่ำตามสัญชาตญาณ แล้ววิ่งสลับฟันปลาอย่างรวดเร็ว มุ่งหน้าตรงไปยังที่มาแห่งเสียงนั้น...

แต่ยังไม่ถึงครึ่งทางก็มองเห็น ‘พวกนั้น’ เสียก่อน!

ในทะเล...ผู้ชายสองคนอยู่ในเรือยนต์ลำไม่ใหญ่นัก คนหนึ่งคุมเครื่องอีกคนหนึ่งยืนอยู่ที่หัวเรือ ในมือถือปืนไรเฟิลจ้องไปยังเป้าอะไรสักอย่างในน้ำ!

ที.เจ.กะพริบตาเมื่อเห็นเงาดำทะมึนในน้ำได้ถนัด เจานั้นบอกได้ชัดเจนว่าเป็นร่างกายของมนุษย์ ศีรษะจมอยู่ใต้น้ำตื้นๆ ชายหนุ่มไม่หยุดคิดอะไรทั้งสิ้น ขณะนี้อยู่ในระหว่างสงคราม เจามีดๆ ที่ดำอยู่ในน้ำอาจจะเป็นการบุรุษเยอรมันซึ่งกำลังถูกตามล่า!

แต่...สองต่อหนึ่งมันไม่ยุติธรรมนี่หว่า...ชายหนุ่มคิดในใจพลางสลัดรองเท้าออกไป เอาปืนไปพิงไว้กับโคนต้นไม้ต้นหนึ่งแล้ววิ่งถลาลงไปยังชายหาด พุ่งตัวลงไปในทะเลอย่างไม่รีรอ เขาว่ายน้ำอย่างเร็วที่สุด หมายตาไปยังเงาดำๆที่กำลังผลุบๆ โผล่ๆ ขณะนั้นเรือกับเป้าหมายอยู่ห่างกันพอสมควร ที.เจ.อยู่ใกล้ผู้ตกอยู่ในอันตรายมากกว่า เคราะห์ดีที่คนในเรือหันหลังให้แล้วมองไปเสียอีกทางหนึ่ง

เขารีบว่ายน้ำตรงไปหา พยายามเคลื่อนไหวอย่างเงียบที่สุด จนใกล้จะถึงศีรษะที่กำลังจะจมมิดอยู่รอมร่อ ก็ได้ยินเสียงตะโกนลั่นมาจากเรือ

“โน่น...อยู่โน่นไง...”

ที.เจ.ดำวูบลงไปทันที เสียงปืนระเบิดก้อง กระสุนนัดหนึ่งแหวกน้ำเฉียดหัวไหล่ของเขาไปอย่างหวุดหวิดแต่ดูเหมือนมันจะเกาะก้นเขาเนื้อติดไปด้วย เขายังคงดำดิ่งดวงตาเบิกกว้างสายมองไปโดยทั่ว...

ชั่ววินาทีที่สำคัญบอกว่า เขาจำเป็นต้องกระเสือกตัวขึ้นเหนือน้ำเพื่อสุดลม-

หายใจบังเอิญมองเห็นร่าง ๆ หนึ่งกางมือกางเท้าอย่างคนไร้สติ กำลังม้วนตัวจกลงไปช้า ๆ ที.เจ.กลั่นลมหายใจ พุงตัวไปจับร่างนั้นได้ตรงส่วนกลางของลำตัว และที่กำบังกลุ่มต้นโง้งกางมองเห็นอยู่แค่เอื้อม เขาระลึกกดตัวเต็มแรง พยายามจะไปที่นั่นเพื่อใช้เป็นหลักยึด ในขณะเดียวกัน ในปอดก็ระดมประกาศความปวดแสบปวดร้อน หัวใจเต้นกระหน่ำจนหูจับเสียงแห่งความรุนแรงนั้นได้ เขาระลึกคีรีชะขึ้นสู่ม้วนน้ำทันทีตามสัญชาตญาณความรักตัวกลัวตาย ช่วงขณะนั้นมิได้สนใจไยดีในร่างเกือบไร้น้ำหนักที่เขาหิวปลิวขึ้นมาด้วยเลยแม้แต่น้อย สิ่งเดียวที่ต้องการคืออากาศหายใจ...

พอปอดคลายจากความปวดร้าว มือของเขาก็กระซกคีรีชะที่ห้อยร่องแรงอยู่ให้เผยอขึ้นด้วย เพียงแต่สังเกตเห็นว่าไม่ได้ยินเสียงหายใจฟัดฟาดของเจ้าของคีรีชะนั้นเลย ในขณะเดียวกันรถยนต์ที่ดับเครื่องแล้วก็กำลังลอยใกล้เข้ามาทุกที!

เคราะห์ดีที่เจ้าสองคนในเรือหันหลังให้เขากับซากที่เขาหิวขึ้นมาจากน้ำลึก ที.เจ.ว่ายน้ำอย่างเงิบกริบ มุ่งไปยังต้นโง้งกางที่ขึ้นระเกระกะอยู่ใกล้ ๆ รู้สึกว่าผิวน้ำด้านข้างที่ถูกไฟลวก เจ็บแปลบขึ้นมาเมื่อถูกกิ่งไม้ที่แหลมคมราวกับมีดโกนที่มุดำเอา

“แกล่นเสียอยู่แล้วนี่...จมหายไปแล้วละ” คนที่กำลังพายเรือพูดเสียงก้องท้องน้ำ “ปล่อยให้จมอยู่นั้นแหละ เราไปกันเถอะ...”

“อย่าเพิ่ง...” คนที่ถือปืนว่า “อยากลงไปดูให้เห็นกับตา...นั่งนั้นถูกปืนจริงหรือเปล่านั้นไม่รู้...”

นั่งนั้น...ที.เจ.รู้สึกถึงหัวใจที่กระตุกวบ เขารีบก้มลงมองใบหน้าที่พาดอยู่ตรงช่วงไหล่ทันที ผสมสยายและดวงตาที่หลับปริ้มกับผิวนอบบางขาวเผือดบอภัยถึงความ เป็นสตรีเพศอย่างเด่นชัด เพียงแต่เจ้าของใบหน้านั้นทำท่าเหมือนไร้ชีวิตเสียแล้ว

เป็นครั้งแรกที่ที.เจ.รู้สึกโกรธขึ้นมาอย่างรุนแรง เขาเกิดความปรารถนาที่จะเข้าไปต่อสู้อกับเจ้าสองคนในเรือลำนั้น แต่เขาไม่มีอาวุธอะไรเลยนอกจากมีดเดินป่าเล็ก ๆ เพียงเล่มเดียว สุขภาพร่างกายก็ไม่แข็งแรงพอที่จะทำเช่นนั้น บาดแผลจากเพลิงยังคงให้ความปวดแปลบทรมาณเป็นพัก ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อถูกเปลือก

หอยหรือกั้งไม้ชวนซีด และร่างกายส่วนนั้นแหละที่มีเนื้อหนังมังสาอันเย็นเยียบของสตรีเพศแนบชิดอยู่

ความรู้สึกรับผิดชอบและปกป้องคุ้มครองบังเกิดขึ้นเต็มหัวใจ ไม่ว่าจะหญิงผู้นี้จะเป็นใครก็ตาม บัดนี้เธออยู่ในความคุ้มครองของเขา...

เขามองดูส่วนหลังของชายผู้ถือปืนซึ่งยืนอยู่ที่กราบเรือ ใบหน้าก้มต่ำอย่าง ที่บอกได้ว่ากำลังสอดส่ายสายตามองหาอะไรสักอย่าง ที่จมอยู่ในท้องน้ำในขณะที่ ท้องฟ้าเริ่มชมพูเข้ม

“เฮ้ ไปกันเถอะ...” อีกคนหนึ่งเร่งเร้า “ได้ยินเหมือนเสียงเครื่องยนต์ใช่ไหม...ไม่ต้องห่วงหรอกน่า ยายนั่นนะไปสวรรค์แล้วแน่ๆ”

คนที่ถือปืนไรเฟิลยกอาวุธคู่มือขึ้นพาดบ่าแล้วทรุดตัวลงนั่ง พยักหน้าให้ อีกคนหนึ่งเดินเครื่องยนต์ นาฬิกาต่อมาเรือลำนั้นก็แล่นห่างออกไปทุกที

ที.เจ.ยังคงเกาะต้นไม้ข้างน้ำนิ่งอยู่อย่างเงียบกริบ จนเรือแล่นลับไปจากสายตา เขาจึงค่อย ๆ รั้งร่างที่ชวนชบอยู่ให้กระชับด้วยแขนข้างเดียว อีกข้างหนึ่งแหวกดง โกงกางออกเป็นแนวให้พวยวายน้ำผ่านออกไปได้จนกระทั่งถึงน้ำตื้นริมหาด

“อย่าเพิ่งตายนะ หนูน้อย” เขาระซิบบอกไปตลอดทาง “อย่าเพิ่งตาย ยังไงก็พูดกันให้รู้เรื่องก่อน...”

อย่างนุ่มนวลที่สุดเขาค่อย ๆ รั้งร่างไร้สติให้นอนคว่ำลงบนพื้นทรายแห้ง ๆ แล้วเริ่มยกขึ้นยกลงให้น้ำทะเลลึกลงมาจากปอดตามวิชาที่ได้ฝึกฝนมาจนชำนาญของ หญิงสาวหรือเด็กสาวซีดเขียวผู้นั้นแต่งตัวเรียบร้อยด้วยกระโปรงติดกัน เสื้อแขน ยาวคอปิด ผมดำสนิทเปียกน้ำจมน้ำโขกแผ่กระจายเหมือนสาหร่ายทะเล เสื้อผ้าที่ ชุ่มน้ำรัดรี้งร่างกายจนที.เจ.สามารถมองเห็นสัดส่วนอันสวยงามได้ชัดเจน

เป็นหญิงร่างเพรียวบาง สะโพกแคบ เอวเล็กจนเขาคิดว่าสามารถจะรวบ ไว้ได้ด้วยกำมือสองข้างเท่านั้น หากทว่าทรงอกของเธอได้ขยับปลั่งอิมเอบอะไร เช่นนั้น เมื่อเธอหายใจแรงขึ้นทีละน้อย ทรงอกทั้งคู่ก็ไหวสะเทือนเหมือนดอกไม้ กำลังขยายกลีบ...

ที.เจ.ยังเห็นใบหน้าของเธอไม่ถนัดตานัก เพราะในบัดนั้นเธอตะแคงหน้าไป เสียข้างหนึ่ง จึงเห็นแค่เพียงนัยน์ตาที่หลับปริ้ม ขนตาดำสวดยค่อนข้างหนาเทา

ลงมาบนโหนกแก้ม ผิวพรรณชนิดสีโลหิตขับ ถึงกระนั้นก็บอกได้ถึงความขาวสะอาด
และนวลเนียนเหมือนเครื่องกระเบื้องสูงค่า

มองดูเธอแล้ว ที.เจ.ก็อยากรำพันออกมาดังๆ เสียเหลือเกินว่า ความงาม
ที่ประสบแก่สายตาของตนเองในระยะใกล้ชนิดนี้ไม่มีติดอะไรกับดอกไม้งามที่สูงค่าและ
หายากที่จะเสมอเหมือน เพียงแต่เป็นดอกไม้ตูมที่กลีบยังไม่ทันจะเปิดอ้ารับแสง
ตะวันเท่านั้น

แล้วใครล่ะ ที่พยายามจะสังหารชีวิตน้อยๆ ที่ดูบริสุทธิ์ผุดผ่องเสียเหลือเกิน
เช่นมาลีดอกนี้...ชายหนุ่มคิดพลุ่งพล่านโกรธแค้นขึ้นมาทันที สำนึกแห่งความเป็น
ผู้ปกป้องคุ้มครองทะยานโลดขึ้นมาอีก

“สวีทเลดี้...” เขาระชิบพวงกดมือลงไปบนชายโครงเพียงครึ่งแรง ด้วย
กลัวว่าความบอบบางนั้นจะไม่สามารถทนต่อความรุนแรงได้ ลักอึดใจเขาก็จับแขน
หญิงสาวกางออกทั้งสองข้างอย่างสุดล้ำ “หายใจแรงๆ สิ หนูน้อย...หายใจให้ปะป่า
ฟังหน่อย...นี่นะปะปามอนตโกเมอร์รี่ล่ะ...เอาเลย...หายใจหนักๆ สุดที่รัก...”

ระหว่างนั้น เลือดบางๆ ไหลซึมออกมาจากบาดแผลที่หัวไหล่ที่ถูกกระสุนปืน
ถากไป แผลที่ลำตัวข้างซ้ายก็ถลอกปอกเปิกด้วยฤทธิ์ของกิ่งไม้และเปลือกหอยที่คม
ราวมีดโกน แต่ที.เจ.มิได้รู้สึกรู้สึมเลยแม้แต่น้อย หัวจิตหัวใจของเขาจมตั้งอยู่ใน
ความห่วงใยในความปลอดภัยของมาลีดอกน้อยนี้เท่านั้น

เขาเริ่มสวดมนต์ด้วยบทสวดทั้งหมดเท่าที่จำได้ ภาวนาถึงพระเป็นเจ้าและ
สรวงสวรรค์ ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกคืนพลังชีวิตให้แก่หญิงสาว
แปลกหน้าผู้นี้ เขาไม่รู้หรือกว่าเป็นใครแต่เขารู้สึกห่วงใยเธออย่างจับใจทีเดียว

เขาก็ม้วนหน้าลงจนชิดใบหน้าชาวซิด

“ตื่นลิหนูน้อย...ลืมตาขึ้นเสียทีนะ...” เขาระชิบเสียงอ่อนโยน “อย่ายอม
แพ้...ไม่ว่าอะไรทั้งนั้น เธอต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป เข้าใจไหม...พยายามหน่อยนะ ที่รัก
...อย่างน้อยก็เพื่อเห็นแก่ผม...”

หลายนาที่ผ่านไป นานสักกว่าครึ่งชั่วโมงกระมัง ร่างที่นอนนิ่งเงียบกริบ
มีแต่ลมหายใจแผ่วเบาที่ขยับครั้งหนึ่ง...แล้วก็อีกครั้งหนึ่ง...

ที.เจ.แทบจะร้องตะโกนลั่นด้วยความยินดี เธอไม่ตายแล้ว...เธอกำลังจะฟื้น

แล้ว...

เขาก็มลจุมพิตแก้มเผือดทั้งสองข้างด้วยความรู้สึกตื่นตัน แต่เมื่อจุมก ล้มผัสกับความเย็นชืด ที.เจ.ก็ได้สติ เริ่มผายปอดให้หญิงสาวซ้ำอีกหลายครั้งจน ตัวเองหอบตัวโยน

“นั่น...นั่นดีมากเลย...” เขาร้องเอะอะเมื่อเห็นทรงอกที่ไหวสะเทือนแรงขึ้น “ลองอีก...พยายามหน่อย หนูน้อย หายใจยาว ๆ อีกครั้ง...ฉิบหายแล้ว นั่นเธอเป็น อะไรไป...”

ร่างของหญิงสาวผวาขึ้นเหมือนถูกระชาก เขารีบจับเธอพึงไว้กับไหล่ ทันใด นั้นเอง คนใช้ก็โอบและลำลักสลักบันไปจนตัวโยน น้ำใส ๆ พรั่งออกมาจากปากและ จมูก หญิงสาวยังคงหลับหูหลับตาไปต่อไปอีก ที.เจ.กอดเธอไว้แน่น เข้าใจดีถึง ความเจ็บปวดในทรงอกที่เธอจะต้องได้รับอย่างแสนทรมาน

หญิงสาวโอบจนสิ้นแรง ชวนชบอยู่กับอกของที.เจ.อย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว นัยน์ตา หลับพริ้ม ลมหายใจส่ำสม่ำเสมอและค่อนข้างแรงจนชายหนุ่มอดไม่ได้ที่จะยืมกับตัว เองอย่างปลาบปลื้ม ขอคุณพระ ในที่สุดหญิงที่เขาช่วยเหลือไว้ก็อยู่รอดปลอดภัย ที.เจ.จับร่างบางเบาให้นอนลง ศีรษะหนุนอยู่บนตักของเขา น้ำทะเลไหล พรั่งออกมาจากปากอีกครั้งและอีกครั้งจนหมดสิ้น หญิงสาวทำท่าเหมือนจะอยาก ลุกขึ้น แต่เขายังคงจับไหล่เธอเอาไว้

“นั่นดีแล้ว...สบายขึ้นไหมล่ะ...” เขาถามเสียงอ่อนโยนแล้วไล่นิ้วลงบนแก้ม ชาวของผู้ที่นอนหนุนตักอยู่ จับร่างนี้โยกไปมาคล้ายกำลังกล่อมเด็กน้อย “เธอ ปลอดภัยแล้วนะ ฮันนี่...ปลอดภัยไว้ก็จวอะไรทั้งนั้นเลย...”

เขาจับใบหน้าหญิงสาวให้ชบลงกับชอกคางแต่เธอลับทำท่าแข็งขึ้น

“คุณ...” เธอเปล่งเสียงออกมาได้คำหนึ่งก็ไอซ้ำอย่างแรง

“ยัง...ยังไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น...” ที.เจ.ปลอบ “เธอต้องพักต่อไปอีกนาน ต้องสำคัญจนน้ำออกมาจากปอดให้หมดเสียก่อน แล้วพอค่อยสบายขึ้น ผมจะพา เธอกลับไปส่งบ้านเอง”

“คุณ...” สลับด้วยเสียงไออย่างทรมาน น้ำไหลออกมาอีกเพียงซึ่ม ๆ “คุณ ...ฉัน...”

“รู้...รู้แล้วละว่าเธออยากขบใจผม...” ที.เจ.สรุปเอาเอง “แต่ยังไม่ต้องห rokok ไม่จำเป็นเลย เอาไว้ขบขบขบใจกันทีหลังก็ได้ ตอนนี้นั้นมอยากให้เธอได้เปลี่ยนเสื้อผ้าเสียก่อน แล้วจากนั้นค่อยหาอะไรกินกัน...ซุปลาคือเป็นไง...เต๋ยมผมแสดงสุดฝีมือเลย คอยดู...”

หญิงสาวทำท่าเหมือนอยากพูดอะไรออกมาอีกหรือไม่ก็อยากลุกขึ้นนั่งเพื่อมองเขาให้เห็นถนัด ประการแรกหล่อนทำไม่ได้ เพราะลำคอยังปวดร้าว แต่ประการที่สองที.เจ.ช่วยให้เป็นผลสำเร็จโดยจับร่างของเธอพิงไหล่เอาไว้เพื่อให้เธอมองเห็นเสี้ยวหน้าของเขานัดขึ้น เขาเห็นน้ำตาแล่นขึ้นมาตลอดวงตาคู่สวาก็สั่นหน้า

“ไม่เอา...ไม่ต้องร้องไห้สิ สวิทฮาร์ต...เธอปลอดภัยแล้วนี่นา ไม่มีใครตามมาทำร้ายอีกหรอก เชื่อผมซี...”

หญิงสาวสูดลมหายใจแรงๆ หลายครั้ง ใบหน้าเริ่มมีสีโลหิตช้ำแต่สักอึดใจเธอก็ลุกขึ้นนั่งตัวตรง ผลักไหล่ชายหนุ่มให้ถอยห่างออกไป คราวนี้มีโอกาสที่จะหันมามองเขาตรงๆ ด้วยดวงตาเบิกโพลงตื่นกลัว

ที.เจ.เห็นความงามแอร่มในใบหน้าชาวสะอ้านนั้นอย่างตริ้งตาตริ้งใจ เธอเป็นหญิงสาวที่เพิ่งจะผ่านวัยรุ่นมาไม่กี่ปีเลย หน้าตารูปปร่างงามอย่างไม่มีที่ติ ไม่ใช่อย่างผาดโผนแบบหญิงสมัยใหม่ที่เขาคุ่นตา หากเป็นความงามระดับคลาสสิกทีเดียว

ให้ตาย...เหมือนออกมาจากภาพเขียนหรือภาพถ่ายของผู้หญิงสมัยโบราณ ไม่มีผิด...ที.เจ.รำพึงในใจอย่างพิศวงสงสัย เป็นไปได้ยังไงหาที่สมัยนี้ยังมีผู้หญิงหน้าตารูปปร่างเหมือนผู้หญิงในศตวรรษที่สิบแปดหลงเหลืออยู่อีก...

เขาพิศดูศีรษะเล็กๆ อันประกอบด้วยผมสีแก่จัดจนเกือบดำสนิท ผมนั้นยังชุ่มน้ำแต่บอกลักษณะของความนุ่มสลวยราวกับเส้นไหม

สวยเหมือนเจ้าหญิง...แต่เป็นเจ้าหญิงที่ถูกแม่มดสาปไปงละ...เขาบอกตัวเองอย่างตื่นเต้น คิดถึงหนังสือเทพนิยายที่คุณแม่เคยอ่านให้ฟังสมัยที่ยังเป็นเด็ก ร่างกายของเขาร้อนชาขึ้นมาทันทีด้วยความรู้สึกประหลาด

นี่แหละเจ้าหญิงถูกสาป...แล้วเราก็คือเจ้าชายพเนจรมาช่วยเธอไว้...

เขายังคงโอบหลังเธออยู่อย่างปกป้องคุ้มครอง

“ไม่เป็นอะไรแล้วละ ฮันนี่...” เขาปลอบซ้ำแล้วมองหน้าฝ่ายหญิง “ว่าแต่

ว่าเธออยากพูดอะไรกับผมหรือ...”

เธอเผยอริมฝีปาก ยังไม่ทันจะเอ่ยออกมาได้เป็นถ้อยคำ เสียงไอก็มาเป็นอุปสรรคตามเคย ที.เจ.ปล่อยให้เธอไต่ต่อไป ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความเวทนาสงสาร แต่แล้วก็ขมวดคิ้วเมื่อหญิงสาวพยายามจะเบี่ยงร่างออกจากอ้อมกอดของเขา

“คุณ...แค้ก...แค้ก...คุณ...ต้องไม่...ไม่...แค้ก แค้ก...”

ที.เจ.ขมวดคิ้วอีกแล้วหัวเราะ

“ไม่อะไรละ...ไม่...แล้วก็...แค้ก แค้ก...ผมไม่เข้าใจหรอก...”

หญิงสาวทำหน้าบึ้ง ยกมือขึ้นปิดปากโอแห่งๆ สองสามครั้ง

“คุณ...คือ...คุณต้องไม่...แค้ก แค้ก...ไม่ถูก...เอ้อ...อย่ามาถูกเนื้อตัวฉันสิ...”

พูดจบประโยค เธอก็หายใจหอบอย่างเห็น้อยอ่อน

ที.เจ.ทำท่าเหมือนได้ยินอะไรที่เป็นเรื่องประหลาดเสียเหลือหลาย

“ถูกตัวเธอไม่ได้...โ๊ะ ะไรกันวะ...เอ้อ...ขอโทษ คือผมไม่เข้าใจนะ ทำไมผมถึงถูกตัวเธอไม่ได้...ก็ผมเป็นคนช่วยเธอลุกขึ้นมาจากทะเลนี่นา...”

หญิงสาวสั่นหน้า ทำท่าเหมือนเด็กที่ถูกขัดใจ

“ถึงงั้นก็...ก็ไม่ได้...”

“ทำไมถึงไม่ได้...” ที.เจ.ทำท่าฮึดฮัดไม่พอใจ

หญิงสาวมองตาเขาแน่นิ่ง ไอแล้วสำลักจนน้ำตาไหล แล้วจึงพูดต่อไปด้วยเสียงแหบๆ

“ไม่ได้สิ เพราะ...เพราะฉันเป็นเจ้าของ...”

ดวงตาเบิกโพลงของที.เจ.บอกให้รู้ว่าเขาไม่เข้าใจอะไรเลย หญิงสาวพยายามยัดตัวตรงแล้วพูดต่อไปด้วยประโยคที่ขาดวินัยด้วยความเห็น้อยหอบ

“ฉัน...” เธอยกมือขึ้นทาบทรวงอกประกอบคำพูด “ฉันเป็นเจ้าของหญิง...เข้าใจไหม...เจ้าหญิงนะ และคุณ...” เธอมองหน้าชายหนุ่มเข้มแข็ง “คุณจะมาแต่ต้องตัวฉันไม่ได้...”

“บ้านะซี...” ชายหนุ่มพลุ่งออกมาอย่างเหลืออด “นี่มันเรื่องอะไรกัน...เป็นเจ้าหญิงเผ่าไหนไม่ทราบ...หรือว่าน้ำทะเลทำให้เธอเป็นบ้าไปเสียแล้ว...”

“ไม่...ไม่บ้า...” เธอร้องเสียงดังขึ้น ชัดเจนขึ้น “ฉันไม่บ้า ฉันเป็นเจ้าของหญิงจริง ๆ แล้วคุณ...” เธอลดสายตาลงมองแค่ทรวงอกเขาเท่านั้น “คุณก็คงจะเป็น... แต่คนธรรมดา ๆ เท่านั้นใช่ไหมล่ะ?”

ที.เจ.ยกมือขึ้นกุมศีรษะ

“เธอบ้าแน่” เขาร้อง “หรือไม่ผมก็ฝันไป...”

เขาทั้งมือสองข้างลงข้าง ๆ ตัวอย่างสิ้นหวัง เป็นครั้งแรกในชีวิตที่รู้สึกโง่งง และอึดอัดตันใจอย่างที่สุด ในที่สุดก็ลุกขึ้นยืนแต่ยังชะงักหน้าลงมามองหญิงสาว

“ไม่รู้ละ เธอจะเป็นเจ้าหญิงหรืออะไร ผมก็ไม่สนใจหรอก...ไม่เข้าใจด้วยว่า นี่มันเกิดบ้าอะไรขึ้นมา...แต่ผมรู้้อย่างเดียวว่า เธอเป็นเด็กที่ออกตัญญูอย่างที่สุด...” เขากัดกรามแน่น ดวงตาเป็นประกายเหมือนมีไฟสีน้ำเงินจุดไว้ภายใน แต่ก่อนจะเดินจากไปอย่างซุนซ่องก็ยังมีน้ำใจพอที่จะหันมาบอกว่า

“งั้นก็ทำอะไรเสวยเองสินะ เจ้าหญิงที่รัก...เธอไม่ต้องการผมแล้วนี่!”

๒

อริยายังคงนั่งอยู่ที่ชายหาดต่อไปตามลำพัง เศียรของเธอยังคงปวดร้าว ในอระยงปวดแปลบและหนักอึ้งเหมือนมีก้อนหินเข้าไปถ่วงอยู่ วรกายส่วนอื่น ๆ ร้าวระบม สิ่งที่ปรารถนาที่สุดในขณะนั้น คือการที่จะได้ทอดร่างลงกับพื้นทรายอันอ่อนนุ่ม แล้วร้องไห้เสียให้สาสมกับความอัดอั้นตันใจ

แต่เจ้าหญิงต้องไม่ร้องไห้...เสียงเตือนอันเข้มงวดดั่งขี้ในความทรงจำ...เป็นเจ้าเป็นนายแสดงอารมณ์ให้ใครเห็นใครรู้ไม่ได้นะ อริยา...สุรเสียงของพระมารดา ยิ่งแว่วอยู่ในหู เมื่อปรากฏกายต่อหน้าสาธารณชน เธอจะต้องซ่อนความรู้สึกทั้งหมดไว้ในสีหน้ายิ้มแย้ม...

นั่นคือคำสั่งสอนอันเข้มงวดที่ได้รับมาตลอด จนมันกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของอริยาเสียแล้ว...

ครั้งหนึ่ง สมัยที่ยังทรงเป็นเพียงราชกุมารีเยาว์ชันษา เธอทรงม้าแล้วตกลงมาอย่างแรงจนแขนหักแต่เธอก็สามารถกลั้นเสียงร้องไห้ด้วยความเจ็บปวดไว้ได้ด้วยขัตติยมานะ เพียงแต่จับแขนข้างที่เจ็บกอดไว้กับอระ พักตร์เบ้ด้วยความเจ็บปวด แต่ไม่มีใครได้เห็นน้ำพระเนตรของเธอเลย ทั้ง ๆ ที่เธอเป็นเพียงเยาวนารีชันษาเพียงแปดขวบ

เธอเสด็จกลับวัง รีบเข้าเฝ้าพระมารดาโดยมิได้ปริโษสุณ้แจ้งเรื่องร้ายแก่พระอภิบาลหรือมหาดเล็กคนใด ๆ จนกระทั่งแพทย์หลวงเข้ามาถวายเยียวยาใส่ฝื่ออกจนเสริจเรียบร้อยเธอก็ยังมีได้กินแสง

‘ดีมาก ลูกรัก...’ พระมารดาตรัสชม ‘เป็นเจ้าหญิงต้องอดทนแบบนี้ตลอดไปนะจ๊ะ...’

บัดนี้เธอพนजरร้อนรุ่มมาต่างแผ่นดิน ได้รับอันตรายสาหัสถึงแก่มีผู้หมาย

สังหารชนมชีพอันแสนเขี้ยวของเธอ แต่แล้วก็มีชายแปลกหน้ามาช่วยไว้ได้ทันตอนที่ใครก็ไม่รู้...แต่น่ากลัวว่าเราจะทำให้เขาโกรธเสียแล้วละซี...อริยารำพึงในพระทัยอย่างกลัดกลุ้ม แล้วนี่เขาจะกลับมาตัมซุบปลาให้เรากินอย่างไรที่สัญญาไว้หรือเปล่าก็ไม่รู้

แต่ถ้ากลับมาก็ขอให้แต่งตัวเรียบร้อยกว่านั้นสักหน่อยเถอะ...อริยาแทบจะหลับตาเมื่อนึกอดสูกับภาพของชายฉกรรจ์ที่มีร่างกายเกือบเปลือย

เจ้าแม่รับสั่งบ่อยครั้งในเรื่องนี้...

ผู้ชายที่จะเข้ามาปรากฏกายต่อหน้าพระราชวงศ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้านายฝ่ายใน จะต้องแต่งกายเรียบร้อย ไม่ว่าจะเป็พระญาติหรือมหาดเล็กก็ไม่มีข้อยกเว้น...

แล้วนี่อะไร ผู้ชายคนนั้นนั่งพูดกับเธอหน้าตาเฉยด้วยร่างกายท่อนบนที่เปลือยเปล่า ท่อนล่างก็มีแค่เพียงกางเกงขาสั้นกุดเพียงตัวเดียว...

แต่อริยาก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า เขาเป็นชายหนุ่มที่มีใบหน้าและเรือนร่างงามสง่าอย่างยิ่งยวดคนหนึ่ง...

มีกลุ่มต้นปาล์มขึ้นอยู่ริมหาด อริยาค่อย ๆ ลุกขึ้นเดินไปที่นั่น ศีรษะหมุนจนมึน กำลังขาเหลือเพียงน้อยนิด ถึงกระนั้นเธอก็ยังเซ็ดพักตร์อย่างเย่อหยิ่งถือดีได้เหมือนไม่รู้สึกละอะไร เจ้าหญิงก็ต้องเป็นเจ้าหญิงวันยังค่ำ...เจ้าแม่รับสั่งเช่นนั้น

อย่าให้ใครเขารู้สึกว่ารู้สึกของเราเป็นอันขาด ไม่งั้นเขาจะถือโอกาสตีเสมอ...จำไว้นะจ๊ะ อริยาของแม่...

ตีเสมอ...หมายถึงอะไรนะ อริยารู้จักคำนั้น แต่ยังไม่รู้แน่ชัดถึงการกระทำ เพราะตั้งแต่เกิดมายังไม่มีใครทำเช่นนั้นกับเธอเลย...

หรืออย่างที่ผู้ชายคนนั้นทำกับเธอเมื่อตะกี้ก็ยังละ...เขาอ้างว่าเขาช่วยชีวิตเธอไว้ ดังนั้นเขาจึงกล้า ‘ตีเสมอ’ อย่างที่เจ้าแม่รับสั่งจริง ๆ ทั้ ๆ ที่ยังไม่ได้สติ อริยาก็แว่วเสียงขานนามของเธอต่าง ๆ นานา ฮันนี่มั่งละ...หนูน้อยมั่งละ แล้วยังลืบทหารัตนของปีป่า...ฟังดูแปลกหูพิลึก แต่ก็...ก็น่าฟังเหมือนกัน...

แล้วยังสัมผัสสัมผัสนุ่มนวลของเขาอีกละ...อริยารู้สึกถึงความร้อนซำที่แก้มทั้งสองข้างขึ้นมาทันที เธอสิ้นสติไปตั้งแต่อยู่ในน้ำ คิดว่าจมนทะเลตายไปเสียแล้วอีก แต่

พลิมิตาตื่น ก็รู้สึกถึงความอบอุ่นระคนนุ่มนวลแนบสนิทชิดเนื้อไปทั้งร่าง...

ก็อีกนั่นแหละ ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยถูกชายใดสัมผัสจริงถึงขนาดนั้นมาก่อน... บ้าจิง ช่างไม่รู้เสียมั้งเลยว่าคนธรรมดาสามัญอย่างเขาเนอะ จะมาถูกเนื้อถูกตัวเจ้าหญิงได้ยังไง!

อเรียนั่งพักอยู่ภายในตรั่มเงาของต้นปาล์ม ที่จริงแล้วอยากจะเอนร่างลงพิงโคนต้นแล้วหลับไปสักตื่น... ลมโชยเย็นฉ่ำยั้งจั้ง มันน่าอนเสียจริง ๆ

แต่... ไม่ได้หรอก เจ้าหญิงจะมานั่งหลับอยู่ใต้ต้นไม้แบบนี้ได้ยังไง เดี่ยวเขามาเห็นเข้า ก็อาจจะหัวเราะเยาะให้ หรือไม่ก็...

อเรียน่าไม่อยากจะคิดไกลไปกว่านั้น!

ดังนั้น เธอก็ยังคงนั่งตัวตรง สายตามองเหม่อไปยังท้องทะเล สมองเริ่มทำงานคิดอย่างหนัก... คิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อยี่สิบสี่ชั่วโมงที่ผ่านมาเอง

เมื่อคืนก่อนเป็นคืนที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตของอเรียนา... บางทีจะเป็นเรื่องเลวร้ายต่อทุก ๆ คนในชีวิตของเธอด้วย เมื่อสามวันก่อนเธอเดินทางจาก 'รัฐแลนโคเนีย' อันเป็นบ้านเกิดเมืองนอน... ก็เป็นครั้งแรกในชีวิตอีกนั่นแหละที่ได้เดินทางมาไกลถึงเพียงนี้!

เธอเดินทางมาสหรัฐอเมริกาในฐานะราชอาคันตุกะของรัฐบาล ระหว่างที่คณะของเธออันประกอบด้วยเสนาบดีและข้าราชการชั้นสูงของประเทศกำลังสนทนาปัญหาการเมืองกับฝ่ายเจ้าบ้าน อเรียนาก็ได้รับคำเชื้อเชิญให้เสด็จประพาสสถานที่ต่าง ๆ ตามที่ได้จัดเตรียมไว้ตามหมายกำหนดการ

สมเด็จพระผู้ทรงเป็นพระราชอาคันตุกะแห่งรัฐแลนโคเนียได้รับสั่งเกล้าให้อเรียนาฟังตั้งแต่ก่อนเดินทางแล้วว่า การที่สหรัฐฯ เชิญเสด็จเจ้าหญิงอเรียนาและคณะข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของแลนโคเนียมาครั้งนี้ก็เพื่อแสดงสันถวไมตรีอันดีงาม แต่ลึกไปกว่านั้นก็คือสหรัฐฯ ต้องการเจรจาหว่านล้อมขอซื้อแร่วานาเดียม (แร่ธาตุชนิดหนึ่งซึ่งใช้ผสมกับเหล็กเพื่อเพิ่มความแกร่ง... ผู้แปล) ซึ่งมีมากที่แลนโคเนียกว่าแหล่งอื่น ๆ

สมเด็จพระผู้ทรงสั่งว่านั่นเป็นเรื่องของนักการเมือง อเรียนาไม่จำเป็นต้องเอาใจใส่ให้เปลืองสมองหรอก การที่เสด็จประพาสครั้งนี้ อเรียนาจะได้รับประโยชน์จากความสัมพันธ์สนทนารบเล็ดเพลิน และเป็นการเปิดหูเปิดตาให้รู้จักโลกภายนอกด้วยตัวเอง

มากกว่า

การเดินทางให้ความรู้สึกเห็นดินเหนียวและทุลั๊กทุเลพอสมควร อริยาและคณะต้องโดยสารค่างแรมมาในรถไฟถึงสองคืน จากนั้นเครื่องบินของกองทัพอากาศสหรัฐฯ จึงมารับเธอไปอีกต่อหนึ่ง เครื่องบินเครื่องนั้นมีขนาดเล็ก ที่นั่งในเครื่องก็ดูเหมือนกับเพิ่งนำเก้าอี้เก่า ๆ มาตั้งไว้ ยึดโครงด้านล่างไว้ด้วยเชือกติดกับผนัง เชือกบางเส้นก็หลุดลุ่ยออกมาโดยที่อริยาแสร้งทำเป็นไม่เห็นเพื่อไว้หน้าเจ้าภาพ

ต้องเก็บไปหัวเราะกับน้องหญิงให้สนุกเสีย...เธอหมายมาดไว้ในใจแล้วซ่อนยิ้มยากเย็น

พวกอเมริกันต้อนรับเธอเป็นอย่างดี แต่ก็ในวิสัยที่แปลกประหลาดพิกล พอเธอเสด็จไปถึงที่แห่งใด ก็จะมีเจ้าหน้าที่ในเครื่องแบบหรือเครื่องแต่งกายหุรุกรามา ยืนต้อนรับแล้วโค้งคำนับนอบน้อม เรียกขานเธอว่า ‘ใต้ฝ่าพระบาท’ หรือ ‘เจ้าหญิง’ อย่างคล่องปาก แต่พอดำเนินไปตามห้องหับที่ตระเตรียมให้ทอดพระเนตร เจ้าหน้าที่บางคนก็ถือวิสาสะโอบไหล่เธอ หรือแตะสะเอวเธอพลางกระซิบบอกว่า ‘ระวังหน่อย ฮันนี่ บันไดนี้มีมันค่อนข้างจะชัน’ เช่นนี้เป็นต้น

เครื่องบินพาอริยาและคณะไปลงที่ท่าอากาศยานเมืองที่มีชื่อว่า ‘ไมอามี’ จากนั้นก็มีผู้มาเชิญเสด็จต่อด้วยเครื่องบินลำที่เล็กไปกว่าลำแรก นัยว่าเธอจะต้องเสด็จไปทางภาคใต้ของสหรัฐฯ หรือเมือง ‘คีย์เวสต์’ เพื่ออริยาจะได้ทอดพระเนตรฐานทัพเรือ ซึ่งเป็นที่ซ่อมแซมเรือรบที่ชำรุดในสงครามด้วย

สองสัปดาห์ในการเสด็จเยือนสหรัฐฯ หมายกำหนดการของอริยาเต็มไปด้วยการเยี่ยมฐานทัพ โรงพยาบาล โรงเรียน งานเลี้ยงอาหารกลางวันจัดโดยกลุ่มแม่ม่ายสงครามและสมาชิกสมาคมสตรีหลายแขนงหลายฝ่าย

อริยาวาดหวังว่าคงจะมีสักบายหนึ่งที่ว่างพอสำหรับการขี่ม้าออกกำลัง แต่ดูเหมือนไม่มีใครสนใจไยดีในความปรารถนาของเธอเลย

สมเด็จพระปรีชาฯ ว่าพวกอเมริกันต้องการเพียงแสดงให้เห็นว่า เขาต้องการซื้อแร่วานาเดียมจากแลนโคเนียมากมายเพียงไรเท่านั้น พวกเขาจึงจะไม่จัดงานเลี้ยงหุรุกรารับรองโดยที่จะมีหนุ่ม ๆ สาว ๆ มาต้อนรับขับสู้อริยาเป็นพิเศษ...

ก้าวลงจากเครื่องบิน อริยาก็มองเห็นพรมสีแดงผืนแคบปูลาดรอไว้ อันแสดง

ถึงการต้อนรับที่ถวายพระเกียรติแก่เธอเป็นอย่างสูง นอกจากพรหมสี่แดงแล้วยังมีกลุ่มสุภาพสตรีวัยเลยสาวรูปร่างอ้วนม่อตั้งแต่แต่งกายด้วยชุดซีฟองสีสดใส่ ทุกคนถือช่อดอกไม้มาให้มาไว้ในวงแขน

อริยาแย้มสรวลลงตามทักทายสุภาพสตรีกลุ่มนั้น ทรงรับช่อดอกไม้แล้วส่งต่อไปยังนางพระกำนัลคนสนิท หล่อนผู้นั้นก็ส่งไปให้ข้าราชการของแลนโคเนียคนหนึ่ง เขาผู้นั้นหันรีหันขวางแล้วส่งให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายรับเสด็จคนที่อยู่ใกล้ คนผู้นั้นทำอาการเช่นเดียวกับเขาแล้วส่งต่อให้พนักงานขับรถที่ยืนประจำรถที่นั่ง เขาผู้นั้นทำหน้าที่เหลอหลาแต่แล้วก็แก้สถานการณ์ได้ฉับไวด้วยการรีบส่งช่อดอกไม้มาให้มาทุกช่อเข้าไปไว้ในท้ายรถคันนั้นเอง...

อริยาแสร้งทำเป็นไม่เห็นอาการกระอักกระอ่วนเหล่านั้น เธอทำพักตร์เฉยหากดวงเนตรแวววาวด้วยความรู้สึกสนุกสนานในพระทัย...อีกเรื่องหนึ่งละ ที่จะต้องเอาไปหัวเราะกับน้องหญิง...

รถเก๋งคันใหญ่นำอริยาและนางพระกำนัลไปยังตึกใหญ่หลังหนึ่งซึ่งอยู่ในฐานทัพ มีผู้แจ่งว่าจัดเป็นที่ประทับของเธอ

แต่พอก้าวเข้าไปในห้องโถง อริยาก็เบิกเนตรโพล่งอย่างประหลาดพระทัย ห้องโถงนั้นแต่งด้วยเครื่องเรือนที่มาจากมากมายหลายที่ เพราะแต่ละชิ้นดูไม่ได้เข้าชุดกันเลย เหมือนดังว่าของทุกชิ้นเป็นของขวัญหรือของที่ระลึกจากหลายแหล่ง แล้วจึงมีผู้นำของทั้งหมดมาจัดแต่งไว้ที่อาคารหลังนี้

อริยามองสบตานางพระกำนัลอย่างสิ้นหวัง ไม่ใช่เธอไม่โปรดชาวอเมริกัน แต่เพราะเกรงว่าการที่จะต้องประทับอยู่ในห้องหับเช่นนี้จะทำให้เธอบรรทมไม่หลับสนิทหรือไม่ก็ฝันร้ายต่างหาก...

มีเวลาไม่ถึงสองชั่วโมงสำหรับการเตรียมองค์ไปยังงานราตรีสโมสร นางพระกำนัลสองคนมาช่วยกันแต่งพระองค์ให้อริยาอย่างรีบเร่ง มีผู้นำเสด็จไปถึงห้องรับรองที่สว่างไสวและมีผู้คนพลุกพล่าน จากนั้นจึงมีผู้นำเสด็จเข้าสู่โถงโถงยาวประดับผ้าจีบสีแดงและมีจานแก้วบรรจุดอกไม้ตกแต่งอย่างงดงาม ผู้ที่นั่งร่วมโต๊ะแล้วแต่แต่งเต็มยศหรือราตรีสโมสร อริยาสังเกตว่ามีผู้ที่มียศทหารระดับนายพลร่วมอยู่ด้วยหลายคน ชุดเต็มยศของพวกนายพลดูใหม่เอี่ยมอ่อง แต่

พอผ่านไปใกล้ก็ได้กลิ่นการบูรที่อบเสื้อผ้าเหล่านั้นนโยยเข้านาสิก!

บุคคลสำคัญทุกคนในโต๊ะอาหารต่างมีวาระที่จะต้องลุกขึ้นกล่าวคำต้อนรับ อีรียาและคณะ ดังนั้น อีรียาจึงจำต้องสะกดกลิ่นความวุ่นงอนไว้อย่างสุดความสามารถ แล้วยิ้มสรวลบ้าง พยักพัคตรับบ้างให้แก่ผู้ที่กำลังกล่าวสุนทรพจน์

ในเวลาเดียวกันเธอก็รู้สึกทั้งหัวทั้งกระหาย เพราะตั้งแต่บ่ายเธอสะบักสะบอมกับการเดินทางมา ยังไม่ทรงมีเวลาจะเสวยอะไรเลย โต๊ะอาหารหูนี่มีแสงไฟส่องสว่าง คนทั้งหลายรับประทานไปพลางพูดคุยกันไปพลางสลักกับการพูดหรือฟังสุนทรพจน์ที่น่าเบื่อ พวกนักข่าวและช่างภาพออกันอยู่ที่มุมห้องด้านหนึ่ง แสงแฟลชพุ่งเข้าใส่เนตรอริยาไม่ขาดระยะ ดังนั้น เธอจึงไม่มีสิทธิ์จะเสวยอะไรเลยแม้แต่คำเดียว

‘เวลาใครมาถ่ายรูป ลูกต้องระวังตัวให้ดีนะจ๊ะ จะเคี้ยวอาหารหรือดื่มน้ำก็ไม่ได้...ภาพออกมาจะน่าเกลียดมากทีเดียว...’ นั่นคือรับสั่งอันจริงจังของเจ้าแม่ตามเคย

อริยาจึงได้แต่ประทับตรง โขงสุ้มยิ้มจะไม่อยู่ตลอดเวลาโดยไม่ทรงแต่ต้องอาหารเลยสักจาน พนักงานบริการเลื่อนจานขอบทองไปแล้วเปลี่ยนจานใบใหม่มาจนครบชุด โดยที่เขาแทบจะไม่อาจซ่อนความประหลาดใจไว้ได้ที่เจ้าหญิงไม่ได้เสวยอะไรเลย!

อริยาเสด็จกลับถึงห้องบรรทมเมื่อเวลาเลยสองยามไปหลายชั่วโมง ชุดราตรีกำมะหยี่สีดำหนักอึ้งจนเธอแทบจะทนไม่ไหว นางพระก้านัลคนหนึ่งทูลว่าพรุ่งนี้หมายกำหนดการจะเริ่มตั้งแต่เวลาหกนาฬิกา เพื่อเสวยเครื่องเข้ากับนักการเมืองคนสำคัญของสหรัฐฯ และมีรายการเยี่ยมสถานที่สำคัญแห่งหนึ่งเรียกว่า ‘ใจโรคมพาส แล็บ’ โดยที่อริยาไม่เข้าพระทัยสักน้อยว่ามันคืออะไร...

เธอประทับยืนอยู่กลางห้อง รอให้นางพระก้านัลเข้ามาเปลื้องฉลองพระองค์ให้ในขณะที่อีกสองคนกำลังเข้าไปเตรียมห้องทรง ขณะนั้นเธอประทับอยู่ตามลำพังแล้วจู่ ๆ ก็มีของหนัก ๆ ฟ้าดลงมาบนเศียรทำให้เธอหมดสติไปทันทีก่อนที่จะรู้องค์ว่ามีคนอุ้มเธอออกไปจากห้องบรรทมอย่างรวดเร็วและเงียบกริบ ปราศจากความรับรู้เห็นของผู้ใดทั้งสิ้น

เธอตกพระทัยจนสิ้นสติไป เพียงไม่กี่นาที เพราะไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรมาก

นัก รู้สึกแต่ว่ามีผู้อุ้มเธอออกมาจากอาคารแห่งนั้น โดยที่เธอไม่อาจขัดขืนได้เลย นอกจากมีถุงสีดำ ๆ คลุมพกตร้อยู่เท่านั้น ถึงกระนั้น อริยาก็แทบจะหายใจไม่ออก เพราะหัตถ์ที่คนสองคนที่อุ้มเธอออกมาแก่กัณฐนั้นให้ทันทวงที่

‘ถ้าพาดันกลับไปส่งที่เดิม ฉันจะให้รางวัล...’ อริยาครัสได้เพียงนั้น คนหนึ่งในสองก็เอาผ้าขาวผืนยาวรัดโอษฐ์เธอไว้ทันที เขาผูกปมผ้าไว้ที่ท้ายทอย ผูกกรเธอไขว้หลังไว้ด้วย มีเชือกพันอยู่ที่ข้อพระบาทอย่างแน่นหนา ก่อนที่เขาสองคนจะช่วยกันจับองค์เธอเหวี่ยงเข้าไปในเบาะหลังรถยนต์คันหนึ่ง แล้วรถคันนั้นก็แล่นตะบึงไปในความมืดอย่างรวดเร็ว!

สมเด็จพระเจ้าแม่เคยรับสั่งเรื่องการปองร้ายชนมชีพของเจ้านายชั้นสูงมาบ้างแล้ว สมเด็จพระเจ้าแม่จึงกับทรงเล่าเรื่องที่เคยเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์มากมายหลายเรื่อง โดยทรงสรุปว่าในที่สุดชาติติดยมานะก็จะช่วยเจ้านายเคราะห์ร้ายได้ในนาที่อันหุดหวิดเสมอ ดังนั้น อริยาก็พยายามตั้งสติให้มั่นคง ไม่ร้องกรี๊ดกราดตื่นกลัวอย่างหญิงสาวคนอื่น ๆ

ก่อนอื่นเธอพยายามคลายปมเชือกที่รัดอยู่รอบข้อพระหัตถ์อย่างชะมัดเขม้น จนมันหลวมลุ่มออกมาบ้างแล้ว...

คนที่ทำหน้าที่ขับรถไม่จาเลยสักคำ เขาขับรถไปเรื่อย ๆ จนถึงที่หมายก็จอดรถข้างทาง พอประตูรถเปิดกลิ้งทะเล่ก็โชนมา พร้อมกับนั้นอริยาก็ได้ยินเสียงคลื่นจึงแนพระทัยว่าเธอถูกนำองค์มาที่ริมทะเลแห่งหนึ่ง

ขณะนั้น เธอคลายปมเชือกที่ผูกข้อพระหัตถ์ไว้ได้แล้วและได้ใช้หัตถ์ข้างหนึ่งเอื้อมลงไปแก้เชือกที่ผูกข้อพระบาทไว้ได้ด้วย แต่เธอมิได้แสดงให้เห็นศัตรูรู้ความจริง ยังคงนิ่งเงียบอยู่ในความสงบ เชือกทั้งสองเส้นยังคงผูกอยู่หลวม ๆ ทั้งที่ข้อพระกรและข้อพระบาท อริยาคระหนักดีว่ายังไม่ถึงเวลาที่จะวิ่งหนี แม้ว่ารถจะจอดนิ่ง เธอจะออกวิ่งก็ต่อเมื่อแนพระทัยในความปลอดภัย

เจ้าคนหนึ่งลงจากรถ หายเงียบไปสักพักก็กลับมา

‘เอาตัวไปได้แล้ว...’ เป็นคำสั่งที่ห้วนสนธิ ยังไม่ทันที่อริยาจะเข้าใจในสถานการณ์ ผ้าหนา ๆ ผืนหนึ่งก็คลุมร่างเธอไว้ตั้งแต่ศีรษะถึงปลายเท้า มีคนยกร่างเธอแบกขึ้นป่า พาเดินลึกลงไปสักสองสามนาที่ จากนั้น อริยาก็รู้สึกว่าร่างของเธอ

ถูกวางลงบนพื้นแคบ ๆ ที่โคลงเคลง

สัญชาตญาณบอกได้ชัดเจนว่าถูกพาลงเรือ!

‘คล้ายผ้าออกหน้อย...’ เสียงคนแรกออกคำสั่ง ‘ไม่งั้นเดี๋ยวหายใจไม่ออก’

เสียงเครื่องยนต์ดังขึ้น ผ้าหนาหลุดไปจากพักตร์ของอริยาอย่างกระชาก
กระชั้น ถึงกระนั้นเธอก็ยินดี ด้วยได้มีโอกาสมองดูชายสองคนที่ถูกอาจลักพาตัวเธอ
มาแต่ก็เห็นไม่ถนัด เพราะเขาเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ลักษณะท่าที่อันปราศจาก
ความเป็นมิตรบอกให้รู้ว่าเขาทั้งสองหมายปองชีวิตเธออย่างแน่นอน

อริยามองไปในท้องทะเลอันเว้งว่าง แล้วแหงนหน้ามองท้องฟ้า...

นอกจากฟ้ากับน้ำแล้ว เธอไม่ได้เห็นอะไรเลย!

เวลาผ่านไปสักชั่วโมง ชายคนหนึ่งก็พูดขึ้นว่า

‘เรามาไกลมากแล้วละ...เบาเครื่องได้แล้วตรงนี้แหละเหมาะ’

คนขับเรือเบาเครื่องลง อีกคนหนึ่งสาละวนอยู่กับการส่องกล้องมองไปข้าง
หน้า อริยามองตาม เธอคิดว่าเห็นฝั่งอยู่ไม่ไกลนัก ชายหาดแลแล้วไปสุดสายตา
คนขับเรือวนอยู่กับเครื่องยนต์ อีกคนหนึ่งก้มลงหยิบปืนไรเฟิลขึ้นมาถือไว้ เขา
กำลังตรวจดูรั้งกระสุน

อริยาไม่ปล่อยให้โอกาสอันงามหลุดลอยไป เธอยกมือขึ้นผลักผ้าที่คลุมไว้
หลุดออกไปอย่างง่ายดาย หัตถ์ทั้งสองข้างเป็นอิสระ รอเวลานี้อยู่นานแล้ว เธอ
สลัดข้อบาทเบา ๆ ผ้าผืนนั้นก็หลุดไปพอลิ้นยอเรือไหวยวบ เธอก็กึ่งองคฺลึงจาก
เรืออย่างเจี๊ยบกريب พยายามว่ายน้ำไปโดยเร็วในขณะที่คนทั้งสองหันหลังให้

ว่ายน้ำไปสักพัก พอเกิดความกลัวก็ดำดิ่งไปเรื่อย ๆ ขณะที่อริยาเสือกองคฺลึงขึ้น
เหนือน้ำเพื่อสูดอากาศหายใจ เธอก็ได้ยินเสียงปืนก้อง กระสุนเฝียดไปอย่างหวุดหวิด
เธอดำดิ่งลงไปอีกครั้ง แล้วทะเลสิ่งพรวดขึ้นมาเพราะไม่อาจกลั้นลมหายใจได้นาน ๆ

ทำเช่นนั้นเป็นครั้งที่สี่รู้สึกเหมือนจะหมดสติสิ้นเรี่ยวสิ้นแรง จำได้แต่ว่ามี
วงแขนกำลังรวบจับพระองค์ไว้แล้วลากตามเจ้าของวงแขนนั้นไปลี้ ๆ...

จากนั้นเธอก็หมดสติ...

มารู้สึกอึกคึกก็ทีเมื่อลิมนตรขึ้นเห็นชายหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่งนั่งกอดประ-
คองเธออยู่ แล้วจากนั้นเขาก็ช่วยผ่ายปอดจนน้ำทะเลไหลออกมาจากปอด เธอไอ